

[Christmas Møller.]

Regering og Rigsdag rettede indtrængende Henstillinger om at undlade at søge gennemført en Lovgivning paa det paagældende Omraade.

Til Oplysning for ærede Medlemmer af det høje Ting kan jeg sige, at Medlemmer af dette Udvalg er f. Eks. Borgmesteren i Aabenraa, Hr. Holger Fink, der indtil for ganske kort Tid siden var Medlem af Venstres Gruppe i Landstinget, endvidere Konsul Thorbjørn Muus i Odense, som er et meget fremtrædende Medlem af Partiet Venstre i Odense. Der rettes altsaa her en indtrængende Henstilling til hele Rigsdagen, begribeligvis ogsaa til Partiet Venstre, om at lade være med i sidste Øjeblik at trumfe dette Lovforslag igennem.

Endvidere kan det ikke bestrides, at Venstre selv i Betænkningen har givet Udtryk for, at man skal vise stor Varsomhed paa dette Omraade. Men der kommer alligevel et Forslag den 11., 12. eller 13. Marts, og man søger at faa det vedtaget i Løbet af meget kort Tid; man giver ikke et Mindretal Lejlighed til at stille Spørgsmaal til Trods for, at de Spørgsmaal til det oprindelige Forslag, som fra min Side i rette Tid er fremlagt i Udvalget, saaledes som de Medlemmer, der har læst Handelsministerens Besvarelse under Bilag 5 af mine Spørgsmaal, vil se det, har faaet en overmaade pauver Besvarelse.

Jeg tror da, man har Lov til at sige, at det havde været naturligt og rimeligt, at man havde fulgt en anden Fremgangsmaade, naar man nu fra Partiet Venstres Side valgte at komme med dette Ændringsforslag, om hvilket der, som det fremgaar af Betænkningen, vel ikke en Gang i Partiet Venstre er Enighed. I Betænkningen staar der paa første Side:

„Et Mindretal indenfor Flertallet.“

— og der staar nederst paa Siden:

„Medlemmer af Mindretallet anerkender, at Varsomhed vil kunne udvises ved at søge Lovgivningen mod skadelige Aftaler fremmet efter det Anmeldelses-, Registrerings- og Offentliggørelsesprincip, der er nævnt.“

— i London-Resolutionen. „Medlemmer af Mindretallet“ — det er altsaa ikke hele Mindretallet, som har den Opfattelse, men kun nogle Medlemmer af Mindretallet — hvilke gives der ikke Besked om.

Saa usikkert, saa svagt ligger hele denne Sag, og alligevel ønsker man at trumfe den igennem, som jeg her har vist det. Jeg tror, det vilde have været rimeligt og naturligt, om man havde givet os Anledning til at faa

en ordentlig Drøftelse af vore Spørgsmaal og en ordentlig Besvarelse af dem. Men dette har man nægtet os.

Jeg skal derefter gaa over til at omtale de enkelte Paragraffer i Ændringsforslaget, idet jeg skal sige, at de almindelige økonomiske Betragtninger, som det var naturligt at anstille om denne Sag, skal jeg, som rimeligt er, lade vente til tredje Behandling, idet jeg her kun skal tale om Forslagets enkelte Paragraffer. Jeg vender mig derefter, for at bruge et godt Udtryk om Forslaget, til „Venstres egen lille Trustlov“.

Den ærede Formand for Udvalget, det ærede Medlem Hr. Jesper Simonsen, søgte at paavise, at der ikke var saa forfærdelig stor Forskel mellem det af Regeringen fremsatte Forslag og det, der her stilles Forslag om; og jeg er ogsaa enig med det ærede Medlem i, at der paa adskillige Omraader kan siges ikke at være saa stor Forskel. Ja, jeg er ogsaa enig med det ærede Medlem Hr. Jesper Simonsen i, at paa et enkelt Omraade gaar dette Forslag meget videre end Regeringsforslaget og er utvivlsomt det videstgaaende Trust- eller Prisaftalovforslag, vi nogen Sinde har set i den høje Rigsdag. Men i een Retning vil den ærede Ordfører for Udvalget ikke bestride, at der en afgørende Forskel mellem dette Forslag, og det, den højtærede Handelsminister byggede hele sin Argumentation paa.

Da Handelsministeren i Efteraaret kom til Rigsdagen med sit Forslag, byggede han det paa London-Resolutionens Grund, og vi husker jo alle, hvorledes den højtærede Minister og hans Flertal havde saa overmaade megen Fornøjelse af at pege paa, at det ærede Medlem Hr. Fraenkel havde stillet sig paa London-Resolutionens Grund, havde været anbefaler af den. Og ganske imod, hvad de faktiske Forhold er, nævnte man oven i Købet to andre Medlemmer af mit Parti, som sagdes at være gaaet ind for den. Men i London-Resolutionen var — det vil den højtærede Minister ikke bestride — ved Siden af Spørgsmaalet om internationale økonomiske Sammenslutninger, som for saa vidt ikke omfattes af dette, hele Principet Offentliggørelses-, Publicitetsprincippet.

Resolutionen siger: Man er nødt til at have Truster og Karteller og disse store Sammenslutninger, og den siger videre: Derfor maa vi ikke søge at knægte dem, men blot sørge for, at den Mulighed for Misbrug, som er hos dem, skal kunne bekæmpes. Og, siger Resolutionen, Bestemmelsen om Offentliggørelse maa anses som et velegnet Middel til Bekæmpelse af Misbrug og som Grundlag til en eventuel Kon-